

Pølserne på tørreloftet

Denne historie fik jeg fortalt for mange år siden. Jeg synes, den fortæller på helt enkel vis noget om, hvor forskelligt livet kan opleves – afhængigt af hvordan man *tar* det – hvilken indstilling man møder tilværelsen med:

Der var en gang 2 bondekoner oppe i Norge. De var naboer og deres mænd havde været i gang med efterårsslagtningen. Begge koner havde efterfølgende haft travlt med at ryge skinker og stoppe pølser til vinterens forråd.

Nu var de omsider færdige, og de stod nu ved stengærdet og tog sig en velfortjent pause. Som de nu stod der småsnakkede, fandt de ud af, at de pudsigt nok havde lavet et fuldstændigt identisk antal pølser, som nu hang på begges tørrelofter. Og de var også enige om, at de ikke alle sammen var perfekte. Nogle var helt i top og andre ikke så fine og ensartede.

”Ja, jeg spiser jo altid den dårligste først og gemmer den bedste til sidst”, sagde den ene kone.

”Gør du virkelig”, sagde den anden kone forundret. ”Jeg spiser da altid den bedste først”.

Ja, sådan kan man jo være forskellige, blev de enige om og gik nu hver til sit.

Vinteren kom, og begge koner gik nu ofte op på loftet, hvor alle pølserne hang og skar en pølse ned fra tørrebjælken. Konen, der ville gemme den bedste pølse til sidst, skar naturligvis hver gang den dårligste pølse ned. Og konen, der ville have den bedste først, skar den bedste pølse ned hver gang hun skulle hente ny forsyning til familien.

Og sådan gik det til, at selvom konerne havde lige mange pølser af god og dårlig kvalitet, så fik den kone der ville gemme den bedste pølse til sidst – hver gang fik en dårlig pølse at spise.

Og den kone der altid ville have den bedste pølse først, fik hver gang den bedste pølse af dem alle at spise.